

Hallituksen esitys Eduskunnalle Tanskan, Islannin, Norjan ja Ruotsin kanssa perintö- ja lahjaveroja koskevan kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi tehdyn sopimuksen eräiden määräysten hyväksymisestä

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ

Esityksessä ehdotetaan, että eduskunta hyväksyisi Tanskan, Islannin, Norjan ja Ruotsin kanssa perintö- ja lahjaveroja koskevan kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi syyskuussa 1989 tehdyn sopimuksen.

Sopimus rakentuu eräin poikkeuksin Taloudellisen yhteistyön ja kehityksen järjestön (OECD) laatimalle kahdenkeskiselle jäämistö- ja perintö- sekä lahjaveroja koskevalle mallisopimukselle. Poikkeamat johtuvat osaksi siitä, että esillä oleva sopimus on monenkeskinen, osaksi sopimusvaltioiden sisäisestä verolainsäädännöstä. Jotkut niistä muutoksista, jotka ovat tarpeen sopimuksen saattamiseksi monenkeskiseen muotoon, ovat peräisin voimassa olevasta Pohjoismaiden välisestä monenkeskisestä tulo- ja varallisuusveroja koskevasta verosopimuksesta. Sopimus sisältää määräyksiä, joilla sopimusvaltiolle myönnetään oikeus verottaa erilajista perintöomaisuutta ja erilajisia lahjoja, kun taas toisen sopimusvaltion on vastaavasti luovuttava käyttämästä omaan verolainsäädäntöön perustuvaa verottamisoikeuttaan tai

muulla tavoin myönnettävä huojennusta verosta, jotta kansainvälinen kaksinkertainen verotus vältetään. Lisäksi sopimuksessa on muun muassa syrjintäkieltoa koskevia määräyksiä.

Sopimus tulee voimaan kolmantenakymmenentenä päivänä siitä päivästä, jona kaikki sopimusvaltiot ovat ilmoittaneet Suomen ulkoasiainministeriölle sopimuksen hyväksymisestä. Voimaantulon jälkeen sopimuksen määräyksiä sovelletaan perintöveron osalta kuolemantapaukseen, joka sattuu kuudentenakymmenentenä päivänä sopimuksen voimaantulopäivästä tai sen jälkeen, ja lahjaveron osalta lahjaan, josta verovelvollisuus alkaa kuudentenakymmenentenä päivänä sopimuksen voimaantulopäivästä tai sen jälkeen. Sopimuksella korvataan vastaat Pohjoismaiden välillä voimassa olevat kahdenkeskiset sopimukset.

Esitykseen sisältyy lakiehdotus sopimuksen eräiden lainsäädännön alaan kuuluvien määräysten hyväksymisestä. Laki on tarkoitettu tulemaan voimaan samanaikaisesti sopimuksen kanssa.

YLEISPERUSTELUT

1. Nykyinen tilanne ja asian valmistelu

1.1. Nykyinen tilanne

Ensimmäinen Suomen ja muun Pohjoismaan välinen sopimus perintöveroja koskevan kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi (verosopimus) oli Ruotsin kanssa 31 päivänä maaliskuuta 1950 tehty sopimus (SopS 33/50). Sittemmin tehtiin vastaavat sopimukset Norjan kanssa 29 päivänä maaliskuuta 1954 (SopS 12/55) ja Tanskan kanssa 18 päivänä heinäkuuta 1955 (SopS 16/56). Tanskan kanssa tehtyä sopimusta muutettiin 4 ja 30 päivänä syyskuuta 1975 suoritetulla noottivaihdolla (SopS 65/76) siten, että luotiin mahdollisuus välttää myös lahjan kaksinkertainen verotus Suomen ja Tanskan ylimpien finanssiviranomaisten välillä yksittäistapauksessa tehtävällä erityisellä sopimuksella. Kaikki nämä sopimukset ovat edelleen voimassa. Suomen ja Islannin välillä ei ole tehty perintöveroja koskevaa verosopimusta.

Taloudellisen yhteistyön ja kehityksen järjestö (OECD), jonka jäseniä kaikki Pohjoismaat ovat, suositti vuonna 1982 jäsenmailleen muun muassa, että ne pyrkisivät tarkistamaan keskenään tekemänsä jäämistö- ja perintö- sekä lahjaveroja koskevat verosopimukset noudattaen sitä mallisopimusta, joka liittyy edellä tarkoitettuun suositukseen. Tämän suosituksen seurauksena kaksinkertaisen verotuksen välttämisen alalla tapahtuneen kehityksen johdosta on Suomen ja muiden Pohjoismaiden välillä voimassa olevia kahdenkeskisiä verosopimuksia pidettävä vanhentuneina ja siten tarkistusta kaipaavina. Lisäksi on OECD vuonna 1966 ja uudelleen vuonna 1982 suosittanut, että ne jäsenmaat, jotka pitävät sitä tarkoituksenmukaisena, tutkisivat mahdollisuuksia tehdä keskenään monenkeskisiä sopimuksia mallisopimuksen pohjalta. Vielä on nykyisten, Pohjoismaiden välisten sopimusten allekirjoittamisen jälkeen näiden maiden verolainsäädäntöön tehty olennaisia muutoksia.

Edellä olevista syistä on ollut tarkoituksenmukaista tehdä muiden Pohjoismaiden kanssa monenkeskinen perintö- ja lahjaverosopimus, jolla korvataan kaikki tällä alalla näiden maiden kanssa voimassa olevat kahdenkeskiset sopimukset.

1.2. Asian valmistelu

Monenkeskistä Pohjoismaiden välistä perintö- ja lahjaverosopimusta koskeva kysymys otettiin esille syyskuussa 1987, jolloin alustavien keskustelujen jälkeen päätettiin, että pyritään laatimaan tällainen sopimus. Neuvottelut aloitettiin Kööpenhaminassa marraskuussa 1988 ja niitä jatkettiin Oslossa helmikuussa 1989, Helsingissä maaliskuussa 1989, Oslossa huhtikuussa 1989 ja Tukholmassa kesäkuussa 1989, jolloin neuvottelujen päätteeksi 21 päivänä kesäkuuta parafoitiin ruotsin kielellä laadittu luonnos Tanskan, Suomen, Islannin, Norjan ja Ruotsin väliseksi sopimukseksi perintö- ja lahjaveroja koskevan kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi. Tämän jälkeen on sopimusluonnokseen kirjeenvaihdolla tehty eräitä teknilouenteisia tarkistuksia.

Sopimus allekirjoitettiin Helsingissä 12 päivänä syyskuuta 1989.

Sopimus noudattaa pääasiallisesti Taloudellisen yhteistyön ja kehityksen järjestön (OECD) vuonna 1982 laatimaa mallia kahdenkeskiseksi verosopimukseksi. Eräitä poikkeamia mallisopimuksesta esiintyy kuitenkin. Nämä poikkeamat ovat luonteeltaan sekä muodollisia että aineellisia. Muodolliset poikkeamat johtuvat pääasiallisesti siitä, että esillä oleva sopimus on monokeskinen, kun taas OECD-sopimus on muotoiltu kahdenkeskisten sopimusten malliksi.

Aineelliset poikkeamat johtuvat ensisijaisesti eri Pohjoismaiden verolainsäädännön ja näissä maissa noudatetun verosopimuskäytännön erityispiirteistä. Kotipaikkaa (4 artikla), kiinteää omaisuutta (5 artikla) sekä arvostamista ja vähennyksiä (9 artikla) koskevat määräykset ovat esimerkkejä tällaisista poikkeamista. Toisijaista verottamisoikeutta (8 artikla) koskevilla määräyksillä ei ole vastinetta mallisopimuksessa. Poikkeuksista osalla keskinäistä sopimusmenettelyä (12 artikla) koskevista määräyksistä on erityisasema. Erityisesti nämä määräykset on nähtävä sopimuksen monenkeskistä taustaa vasten.

Suomi, Ruotsi ja Tanska soveltavat veronhyvitysmenetelmää menetelmänä kaksinkertaisen verotuksen poistamiseksi, kun taas Islanti ja Norja soveltavat vapautusmenetelmää.

2. Esityksen taloudelliset vaikutukset

Sopimuksen tarkoituksesta johtuu, että sopimusvaltio ja muut sopimuksessa tarkoitettujen verojen saajat eivät käytä verottamisoikeuttaan sopimuksessa määrättyissä tapauksissa tai että

ne sopimuksessa edellytetyllä tavalla muutoin myöntävät huojuennusta verosta. Sopimusmääräysten soveltaminen merkitsee Suomen osalta tällöin, että valtio ja kunnat luopuvat vähäisestä osasta verotulojaan, jotta kansainvälinen kaksinkertainen verotus vältettäisiin.

YKSITYISKOHTAISET PERUSTELUT

1. Sopimuksen sisältö

1 artikla. Tässä artiklassa määritetään ne henkilöt, joihin sopimusta sovelletaan. Artikla on asialliselta sisällöltään OECD:n mallisopimuksen mukainen. Sopimusta sovelletaan sellaiselta henkilöltä jääneeseen perintöön, joka kuolinhetkellään asui sopimusvaltiossa tai useissa sopimusvaltioissa. Lisäksi sopimusta sovelletaan luonnollisten henkilöiden väliseen lahjaan, kun antaja verovelvollisuuden alkamishetkellä asui sopimusvaltiossa tai useissa sopimusvaltioissa. Sanonta ”sopimusvaltiossa asuva henkilö” määritellään 4 artiklassa.

2 artikla. Verot, joihin sopimusta sovelletaan, määritellään ja mainitaan tässä artiklassa. Sopimusta sovelletaan perinnön ja lahjan perusteella suoritettaviin veroihin (1—3 kappale). Suomen osalta sopimuksen piiriin kuuluvat perintövero ja lahjavero sekä kunnallisvero, mikäli se määrätään niin sanotusta sivuperinnöstä tai sivulahjasta (4 kappaleen b kohta).

3 ja 4 artikla. Näissä artikloissa määritellään eräät sopimuksessa esiintyvät sanonnat. Eräin poikkeamin artiklat ovat OECD:n mallisopimuksen mukaisia. Sopimuksen 3 artiklassa on yleisiä määritelmiä. Sanonta ”sopimusvaltiossa asuva henkilö” määritellään 4 artiklassa. Tämän artiklan määräykset poikkeavat sanamuodoltaan OECD:n mallisopimuksesta siinä, että myös kansalaisuus voi olla kotipaikan ensisijaisperusteena (1 kappale).

Määritelmiä on myös sopimuksen muissa artikloissa. Niinpä määritellään sanonta ”kiinteä omaisuus” tällaisen omaisuuden verotusta koskevassa artiklassa (5 artiklan 3 kappale) sekä sanonnat ”kiinteä toimipaikka” ja ”kiinteä paikka” siinä artiklassa, jossa käsitellään tällaiseen toimipaikkaan tai paikkaan kuuluviin varojen verotusta (6 artikla).

5 artikla. Perinnöstä tai lahjasta, joka koostuu kiinteästä omaisuudesta, voidaan verottaa siinä sopimusvaltiossa, jossa omaisuus on (1 ja 2 kappale). Tällaiseen omaisuuteen rinnastetaan artiklan mukaan muun muassa kiinteistöyhteisön osake tai muu yhteisöosuus (4 kappale). Niin ollen voidaan esimerkiksi perinnöstä tai lahjasta, joka koostuu suomalaisen asunto-osakeyhtiön osakkeesta, verottaa Suomessa.

6 artikla. Tämän artiklan mukaan voidaan varallisuusetuuksista, jotka yritys on sijoittanut kiinteään toimipaikkaan, verottaa siinä sopimusvaltiossa, jossa toimipaikka on (1 ja 2 kappale). Vastaava sääntö koskee varallisuusetuuksia, jotka kuuluvat ammatinharjoittajan kiinteään paikkaan (8 ja 9 kappale).

7 artikla. Varoista, joita ei ole käsitelty 5 ja 6 artiklassa, verotetaan vain siinä sopimusvaltiossa, jossa perittävä asui tai lahjan antaja asuu.

8 artikla. Tässä artiklassa on niin sanottua toissijaista verottamisoikeutta koskevia määräyksiä. Näillä määräyksillä ei ole vastinetta OECD:n mallisopimuksessa. Tämä artikla sisältää sen sopimusvaltion osalta, joka saa käyttää oikeuttaan verottaa tietystä omaisuudesta, poikkeuksia 5—7 artiklan määräyksiin. Jos tällainen valtio ei voi käyttää tätä oikeutta verovelvollisuuden alueellista laajuutta tai henkilökohtaisiin siteisiin perustuvaa verovelvollisuutta koskevan lainsäädäntönsä mukaan, ja omaisuus siitä syystä kokonaan vapautuu verotuksesta, voi toinen sopimusvaltio ensiksi mainitun valtion asemesta verottaa omaisuudesta (1 kappale). Sen varalta, että useammalla kuin yhdellä näistä toisista valtioista on sisäisen lainsäädännön mukaan mahdollisuus verottaa, sisältyy artiklaan näiden toisten valtioiden keskinäistä etusijajärjestystä koskevia määräyksiä (2 kappale). Näiden määräysten

mukaan annetaan toissijainen verottamisoikeus ensisijaisesti perittävän tai lahjan antajan kotivaltiolle ja toissijaisesti saajan kotivaltiolle.

9 artikla. Kukin sopimusvaltio arvostaa varat ja myöntää vähennykset oman lainsäädäntönsä mukaan. Tämä artikla poikkeaa OECD:n mallisopimuksesta, jossa ei ole varojen arvostamista koskevia määräyksiä mutta joka toisaalta sisäiseen lainsäädäntöön olevan viittauksen asemesta sisältää vähennyksiä koskevia yksityiskohtaisia määräyksiä.

10 artikla. Kaksinkertaisen verotuksen poistamista koskevat määräykset ovat tässä artiklassa. Suomi, Ruotsi ja Tanska soveltavat veronhyvitysmenetelmää (1 kappale), kun taas Islanti ja Norja soveltavat vapautusmenetelmää (2 kappale). Suomen osalta tämä merkitsee, että omaisuudesta, josta sopimuksen mukaan voidaan verottaa toisessa sopimusvaltiossa (lähdevaltio), verotetaan myös Suomessa, jos Suomi on perittävän tai lahjan antajan kotivaltio. Suomessa (kotivaltio) maksettavasta verosta vähennetään vero, joka sopimuksen mukaisesti on maksettu lähdevaltiossa saman omaisuuden saman siirron perusteella (1 kappaleen a ja b kohta). Vähennyksen määrä on kuitenkin rajoitettu siihen Suomessa maksettavan veron osaan, joka suhteellisesti jakautuu sille omaisuudelle, josta vähennys myönnetään (1 kappaleen c kohta).

11—14 artikla. Näihin artikloihin sisältyvät syrjäntäkieltoa (11 artikla), keskinäistä sopimusmenettelyä (12 artikla), diplomaattisten edustustojen tai konsuliedustustojen jäseniä (13 artikla) sekä alueellista laajentamista (14 artikla) koskevat määräykset ovat eräin vähäisin poikkeamin OECD:n mallisopimuksen ja Pohjoismaiden välisen monenkeskisen tulo- ja varallisuusveroja koskevan verosopimuksen (SopS 91/89) mukaiset.

15 artikla. Sopimuksen voimaantuloa koskevat määräykset sisältyvät tähän artiklaan. Sopimus tulee voimaan kolmantenakymmenentenä päivänä siitä päivästä, jona kaikki sopimusvaltiot ovat ilmoittaneet Suomen ulkoasiainministeriölle sopimuksen hyväksymisestä (1 kappale). Sitä sovelletaan perintöveron osalta kuo-

lemantapaukseen, joka sattuu kuudentenakymmenentenä päivänä sopimuksen voimaantulopäivästä tai sen jälkeen, ja lahjaveron osalta lahjaan, josta verovelvollisuus sopimusvaltiossa alkaa kuudentenakymmenentenä päivänä sopimuksen voimaantulopäivästä tai sen jälkeen (2 kappale).

Nykyisiä 3 kappaleessa lueteltuja kahdenkeskisiä sopimuksia lakataan soveltamasta perintöön ja lahjoihin, joihin esillä olevaa sopimusta sovelletaan.

16 artikla. Sopimuksen päättymistä koskevat määräykset sisältyvät tähän artiklaan. Sopimuksen on määrä olla voimassa toistaiseksi.

OECD:n mallisopimus sisältää määräyksiä verotusta koskevien tietojen vaihtamisesta. Esillä olevassa sopimuksessa ei ole tällaisia määräyksiä. Syynä tähän on, että Pohjoismaiden välinen virka-apua veroasioissa koskeva monenkeskinen sopimus (SopS 37/91) sisältää määräyksiä tällaisten tietojen vaihtamisesta sekä muusta veroasioissa annettavasta hallinnollisesta virka-avusta.

2. Eduskunnan suostumuksen tarpeellisuus

Sopimuksen useat määräykset poikkeavat voimassa olevasta verolainsäädännöstä. Tämän vuoksi sopimus vaatii näiltä osin eduskunnan hyväksymisen.

Edellä olevan perusteella ja hallitusmuodon 33 §:n mukaisesti esitetään,

että Eduskunta hyväksyisi ne Helsingissä 12 päivänä syyskuuta 1989 Tanskan, Suomen, Islannin, Norjan ja Ruotsin välillä perintö- ja lahjaveroja koskevan kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi tehdyn sopimuksen määräykset, jotka vaativat Eduskunnan suostumuksen.

Koska sopimus sisältää määräyksiä, jotka kuuluvat lainsäädännön alaan, annetaan samalla Eduskunnan hyväksyttäväksi seuraava lakiehdotus:

L a k i

Tanskan, Islannin, Norjan ja Ruotsin kanssa perintö- ja lahjaveroja koskevan kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi tehdyn sopimuksen eräiden määräysten hyväksymisestä

Eduskunnan päätöksen mukaisesti säädetään:

1 §

Helsingissä 12 päivänä syyskuuta 1989 Tanskan, Suomen, Islannin, Norjan ja Ruotsin välillä perintö- ja lahjaveroja koskevan kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi tehdyn sopimuksen määräykset ovat, mikäli ne kuuluvat lainsäädännön alaan, voimassa niin kuin siitä on sovittu.

2 §

Tarkempia säännöksiä tämän lain täytäntöönpanosta annetaan tarvittaessa asetuksella.

3 §

Tämä laki tulee voimaan asetuksella säädettävänä ajankohtana.

Helsingissä 15 päivänä toukokuuta 1992

Tasavallan Presidentti

MAUNO KOIVISTO

Ulkoasiainministeri *Paavo Väyrynen*

SOPIMUS

Tanskan, Suomen, Islannin, Norjan ja Ruotsin välillä perintö- ja lahjaveroja koskevan kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi

Tanskan, Suomen, Islannin, Norjan ja Ruotsin hallitukset,

haluten tehdä sopimuksen perintö- ja lahjaveroja koskevan kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi,

ovat sopineet seuraavasta:

1 artikla

Sopimuksen piiriin kuuluvat perinnöt ja lahjat

Tätä sopimusta sovelletaan

a) perintöön, milloin vainaja kuolinhetkellään asui sopimusvaltiossa tai useissa sopimusvaltioissa,

b) luonnollisten henkilöiden välisiin lahjoihin, milloin antaja verovelvollisuuden alkamishetkellä asui sopimusvaltiossa tai useissa sopimusvaltioissa.

2 artikla

Sopimuksen piiriin kuuluvat verot

1. Tätä sopimusta sovelletaan veroihin, jotka määrätään sopimusvaltion lukuun perinnön ja lahjan perusteella, verojen kantotavasta riippumatta.

2. Perinnön perusteella suoritettavina veroina pidetään kaikkia perinnön ja elävien kesken (inter vivos) tai kuoleman varalta tapahtuvien varallisuusetuuksien muiden sellaisten siirtojen perusteella suoritettavia veroja, jotka henkilön kuollessa sopimusvaltion lainsäädännön mukaan saavat aikaan varallisuusetuuksien siirron perusteella suoritettavan veron maksun.

3. Lahjan perusteella suoritettavina veroina pidetään kaikkia elävien kesken (inter vivos)

tapahtuvien varallisuusetuuksien siirtojen perusteella suoritettavia veroja, mikäli ne eivät kuulu 2 kappaleen piiriin, mutta vain mikäli tällaiset siirrot tapahtuvat vastikkeettomasti tai täyttää vastiketta pienempää vastiketta vastaan.

4. Tällä hetkellä suoritettavat verot, joihin sopimusta sovelletaan, ovat

a) Tanskassa: perintömaksu ja lahjamaksu sekä lahjojen arvon perusteella suoritettava tulovero,

b) Suomessa: perintövero ja lahjavero sekä kunnallisvero, mikäli se määrätään varallisuusetuuksista, jotka saadaan perintönä, avustuksena tai hyvityksenä, joita tarkoitetaan perintökaaren 8 luvussa, testamentilla tai lahjana,

e) Islannissa: perintövero ja lahjojen arvon perusteella suoritettava vero,

d) Norjassa: perintömaksu ja lahjamaksu,

e) Ruotsissa: perintövero ja lahjavero.

5. Sopimusta sovelletaan myös kaikkiin samanlaisiin tai pääasiallisesti samanluonteisiin veroihin, joita on sopimuksen allekirjoittamisen jälkeen suoritettava tällä hetkellä suoritettavien verojen ohella tai asemesta. Sopimusvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten on ilmoitettava toisilleen verolainsäädäntöönsä tehdyistä olennaisista muutoksista.

6. Sopimusta ei missään sopimusvaltiossa sovelleta erityiseen arpajaisista ja vedonlyönistä saadun voiton verottamiseen, asiakirjoista suoritettavaan veroon (leimavero) tai kuolinpesän käsittelyn yhteydessä suoritettavaan maksumon (jakomaksut). Sitä ei myöskään sovelleta tuloveroon, joka määrätään voitosta, joka sopimusvaltion lainsäädännön mukaan syntyy, kun varallisuusetuus siirretään, tai veroihin ja

maksuihin, jotka määrätään korvaukseksi aikaisemmasta tuloverotuksen yhteydessä myönetystä vähennysoikeudesta.

3 artikla

Yleiset määritelmät

1. Jollei asiayhteydestä muuta johdu, on tätä sopimusta sovellettaessa seuraavilla sanonnoilla jäljempänä mainittu merkitys:

a) ”sopimusvaltio” tarkoittaa Tanskaa, Suomea, Islantia, Norjaa ja Ruotsia;

”Tanska” ei käsitä Färsaaria eikä Grönlantia; ”Suomi” ei Suomen kunnallisveron osalta käsitä Ahvenanmaan maakuntaa; ”Norja” ei käsitä Huippuvuoria (jolla tarkoitetaan myös Karhusaarta), Jan Mayenia eikä Euroopan ulkopuolella olevia Norjan alueita (”biland”);

b) ”perintö” tarkoittaa kaikkia varallisuusetuksia, joiden siirto on sopimuksen piiriin kuuluvan perinnöstä suoritettavan veron alaista;

c) ”lahja” tarkoittaa kaikkia varallisuusetuksia, joiden siirto on sopimuksen piiriin kuuluvan lahjasta suoritettavan veron alaista;

d) ”kansalainen” tarkoittaa luonnollista henkilöä, jolla on sopimusvaltion kansalaisuus, sekä oikeushenkilöä, yhtymää tai muuta yhteenliittymää, joka on muodostettu sopimusvaltiossa voimassa olevan lainsäädännön mukaan;

e) ”toimivaltainen viranomainen” tarkoittaa

1) Tanskassa: veroministeriä,

2) Suomessa: valtiovarainministeriötä,

3) Islannissa: valtiovarainministeriä lahjan osalta ja sosiaaliministeriä perinnön osalta,

4) Norjassa: valtiovarain- ja tulliministeriötä,

5) Ruotsissa: valtiovarainministeriä,

tai sitä kunkin valtion viranomaista, jolle annetaan tehtäväksi hoitaa sopimusta koskevia kysymyksiä.

2. Kun sopimusvaltio soveltaa sopimusta, katsotaan jokaisella sanonnalla, jota ei ole sopimuksessa määritelty ja jonka osalta asiayhteydestä ei muuta johdu, olevan se merkitys, joka sillä on tämän valtion sopimuksessa tarkoitettuihin veroihin sovellettavan lainsäädännön mukaan.

4 artikla

Kotipaikka

1. Tätä sopimusta sovellettaessa sanonnalla ”sopimusvaltiossa asuva henkilö” tarkoitetaan

henkilöä, jolta jäänyt perintö tai saatu lahja tämän valtion lainsäädännön mukaan on siellä veronalaista tämän henkilön kotipaikan, asuminen tai muun sellaisen seikan nojalla tai hänen kansallisuutensa nojalla. Sanonta ei kuitenkaan käsitä henkilöä, jonka verovelvollisuus tässä valtiossa rajoittuu siellä oleviin varallisuusetuksiin.

2. Milloin luonnollisen henkilön 1 kappaleen määräysten mukaan katsotaan asuvan useassa sopimusvaltiossa, määritetään hänen kotipaikkansa seuraavasti:

a) hänen katsotaan asuvan siinä valtiossa, jossa hänen käytettävänä on vakinainen asunto; jos hänen käytettävänä on vakinainen asunto useassa valtiossa, katsotaan hänen asuvan siinä valtiossa, johon hänen henkilökohtaiset ja taloudelliset suhteensa ovat kiinteämmät (elinetujen keskus);

b) jos ei voida ratkaista, missä valtiossa hänen elinotujensa keskus on, tai jos hänen käytettävänä ei ole vakinaista asuntoa missään valtiossa, katsotaan hänen asuvan siinä valtiossa, jossa hän oleskelee pysyvästi;

e) jos hän oleskelee pysyvästi useassa valtiossa tai ei oleskele pysyvästi missään niistä, katsotaan hänen asuvan siinä valtiossa, jonka kansalainen hän on;

d) jos hän on usean valtion kansalainen tai ei ole minkään valtion kansalainen, on asianomaisten sopimusvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten ratkaistava asia keskinäisin sopimuksin.

3. Milloin luonnollinen henkilö

a) on sopimusvaltion kansalainen olematta toisen sopimusvaltion kansalainen; ja

b) asuu 1 kappaleen mukaan molemmissa näissä valtiossa muun perusteen kuin kansalaisuuden nojalla; sekä

e) on 1 kappaleen mukaan asunut siinä valtiossa, jonka kansalainen hän ei ole, yhteensä vähemmän kuin viisi vuotta (niihin luettuina tilapäisen poissaolon ajanjaksot) seitsemästä viimeisestä vuodesta, katsotaan hänen, 2 kappaleen estämättä, asuvan siinä valtiossa, jonka kansalainen hän on.

5 artikla

Kiinteä omaisuus

1. Kiinteästä omaisuudesta, joka siirtyy perintönä henkilöltä, joka kuolinhetkellään asui sopimusvaltiossa, ja joka on toisessa sopimus-

valtiossa, voidaan verottaa tässä toisessa valtiossa.

2. Kiinteästä omaisuudesta, joka siirtyy lahjana henkilöltä, joka verovelvollisuuden alkaessa asuu sopimusvaltiossa, ja joka on toisessa sopimusvaltiossa, voidaan verottaa tässä toisessa valtiossa.

3. a) Sanonnalla ”kiinteä omaisuus” on, jollei b) kohdan määräyksistä muuta johdu, sen sopimusvaltion lainsäädännön mukainen merkitys, jossa omaisuus on.

b) Sanonta ”kiinteä omaisuus” käsittää kuitenkin aina kiinteän omaisuuden tarpeiston, maataloudessa ja metsätaloudessa käytetyn elävän ja elottoman irtaimiston, rakennukset, oikeudet, joihin sovelletaan siviilioikeuden kiinteää omaisuutta koskevia määräyksiä, kiinteän omaisuuden käyttöoikeuden sekä oikeudet määrältään muuttuviin tai kiinteisiin korvauksiin, jotka saadaan kivennäisesiintymien, lähteiden ja muiden luonnonvarojen hyväksikäytöstä tai oikeudesta niiden hyväksikäyttöön.

4. Perintönä tai lahjana tapahtuvasta yhtiön, jonka pääasiallisena ja tosiasiallisena tarkoituksena on omistaa kiinteää omaisuutta, osakkeiden tai muiden osuuksien siirrosta voidaan verottaa siinä sopimusvaltiossa, jossa yhtiön omistama kiinteä omaisuus on.

5. Tämän artiklan 1—4 kappaleen määräyksiä sovelletaan myös yrityksen omistamaan kiinteään omaisuuteen ja itsenäisessä ammatinharjoittamisessa käytettyyn kiinteään omaisuuteen.

6 artikla

Kiinteään toimipaikkaan tai kiinteään paikkaan kuuluvat varat

1. Yrityksen varallisuusetuuksista, jotka siirtyvät perintönä henkilöltä, joka kuolinhetkellään asui sopimusvaltiossa, ja jotka kuuluvat osana toisessa sopimusvaltiossa olevaan kiinteään toimipaikkaan, voidaan verottaa tässä toisessa valtiossa.

2. Yrityksen varallisuusetuuksista, jotka siirtyvät lahjana henkilöltä, joka verovelvollisuuden alkaessa asuu sopimusvaltiossa, ja jotka kuuluvat osana toisessa sopimusvaltiossa olevaan kiinteään toimipaikkaan, voidaan verottaa tässä toisessa valtiossa.

3. Tätä sopimusta sovellettaessa sanonnalla ”kiinteä toimipaikka” tarkoitetaan kiinteää liikepaikkaa, josta yrityksen toimintaa kokonaan tai osaksi harjoitetaan.

4. Sanonta ”kiinteä toimipaikka” käsittää erityisesti

a) yrityksen johtopaikan,

b) sivuliikkeen,

c) toimiston,

d) tehtaan,

e) työpajan, ja

f) kaivoksen, öljy- tai kaasulähteen, louhoksen tai muun paikan, josta luonnonvaroja otetaan.

5. Rakennus-, asennus- tai kokoonpanohanke, tahi toiminta, joka käsittää tällaisen hankkeen yhteydessä harjoitetun suunnittelun, valvonnan, neuvonnan tai muun avustavan henkilöstöpanoksen, muodostaa kiinteän toimipaikan, mutta vain jos hanke tai toiminta kestää yli kahdentoista kuukauden ajan sopimusvaltiossa.

6. Tämän artiklan 5 kappaleessa tarkoitettua aikaa laskettaessa pidetään toisen yrityksen kanssa etuyhteydessä olevan yrityksen harjoittamaa toimintaa sen yrityksen harjoittamana, jonka kanssa se on etuyhteydessä, jos toiminta on olennaisesti samankaltaista kuin viimeksi mainitun yrityksen harjoittama toiminta ja jos molempien yritysten toiminta koskee samaa hanketta. Yritysten katsotaan olevan etuyhteydessä keskenään, jos yritys välittömästi tai välillisesti osallistuu toisen yrityksen johtoon tai valvontaan tahi omistaa olennaisen osan tämän yrityksen pääomasta taikka jos samat henkilöt välittömästi tai välillisesti osallistuvat molempien yritysten johtoon tai valvontaan tahi omistavat olennaisen osan näiden yritysten pääomasta.

7. Tämän artiklan edellä olevien määräysten estämättä sanonnan ”kiinteä toimipaikka” ei katsota käsittävän

a) järjestelyjä, jotka on tarkoitettu ainoastaan yritykselle kuuluvien tavaroiden varastoinnista, näytteillä pitämisestä tai luovuttamista varten,

b) yritykselle kuuluvan tavaravaraston pitämistä ainoastaan varastoinnista, näytteillä pitämisestä tai luovuttamista varten,

c) yritykselle kuuluvan tavaravaraston pitämistä ainoastaan toisen yrityksen toimesta tapahtuvaa muokkaamista tai jalostamista varten,

d) kiinteän liikepaikan pitämistä ainoastaan tavaroiden ostamiseksi tai tietojen keräämiseksi yritykselle,

e) kiinteän liikepaikan pitämistä ainoastaan

muun luonteeltaan valmistelevan tai avustavan toiminnan harjoittamiseksi yritykselle,

f) kiinteän liikepaikan pitämistä ainoastaan a) — e) kohdassa mainittujen toimintojen yhdistämiseksi, edellyttäen, että koko se kiinteästä liikepaikasta harjoitettava toiminta, joka perustuu tähän yhdistämiseen, on luonteeltaan valmistelevaa tai avustavaa.

8. Varallisuusetuuksista, jotka siirtyvät perintönä henkilöltä, joka kuolinhetkellään asui sopimusvaltiossa, ja jotka kuuluvat toisessa sopimusvaltiossa olevaan kiinteään paikkaan, voidaan verottaa tässä toisessa sopimusvaltiossa.

9. Varallisuusetuuksista, jotka siirtyvät lahjana henkilöltä, joka verovelvollisuuden alkaessa asuu sopimusvaltiossa, ja jotka kuuluvat toisessa sopimusvaltiossa olevaan kiinteään paikkaan, voidaan verottaa tässä toisessa valtiossa.

10. ”Kiinteä paikka” tarkoittaa paikkaa, joka on vakinaisesti käytettävänä vapaan ammatin harjoittamiseksi tai muun samanluonteisen työn tekemiseksi.

11. Tämän artiklan 1—10 kappaleen estämättä kuuluu kiinteä omaisuus 5 artiklan piiriin.

7 artikla

Muut varat

1. Varallisuusetuudesta, jota ei käsitellä 5 ja 6 artiklassa ja joka siirtyy perintönä kuolinhetkellään sopimusvaltiossa asuneelta henkilöltä, verotetaan vain tässä valtiossa riippumatta siitä, missä varallisuusetu on.

2. Varallisuusetuudesta, jota ei käsitellä 5 ja 6 artiklassa ja joka siirtyy lahjana verovelvollisuuden alkaessa sopimusvaltiossa asuvalta henkilöltä, verotetaan vain tässä valtiossa riippumatta siitä, missä varallisuusetu on.

8 artikla

Toissijainen verottamisoikeus

1. Milloin sopimusvaltio ei voi käyttää 5—7 artiklan mukaista oikeuttaan verottaa ja tästä seuraa, että varallisuusedusta ei veroteta missään sopimusvaltiossa, voi toinen sopimusvaltio verottaa jos puuttuva mahdollisuus verottaa johtuu siitä,

a) että ensiksi mainittu valtio ei verovelvol-

lisuuden alueellista laajuutta koskevan lainsäädäntönsä mukaan voi verottaa sellaisista varoista, joista on kysymys, tai

b) että ensiksi mainittu valtio ei henkilökohtaisiin siteisiin perustuvaa verovelvollisuutta koskevan lainsäädäntönsä mukaan voi verottaa.

2. Jos useat valtiot voivat verottaa 1 kappaleen huomioon ottaen, ovat seuraavat määräykset voimassa siitä, millä näistä on oikeus verottaa:

a) Sopimusvaltiolla, jossa vainaja tai lahjan antaja asui, on oikeus verottaa.

b) Jos sopimusvaltio, jossa vainaja tai lahjan antaja asui, ei voi käyttää oikeuttaan verottaa, on sillä valtiolla oikeus verottaa, jossa saaja asui.

e) Jos a) ja b) kohdan määräysten nojalla ei voida ratkaista, mikä sopimusvaltio voi verottaa, ratkaisevat asianomaisten sopimusvaltioiden toimivaltaiset viranomaiset asian keskinäisin sopimuksin.

9 artikla

Arvostaminen ja vähennykset

1. Veronalaista määrää määrätessään kukin sopimusvaltio arvostaa varat oman lainsäädäntönsä mukaan. Samoin kukin sopimusvaltio myöntää vähennykset oman lainsäädäntönsä mukaan.

2. Veronalaista määrää määrätessään kukin valtio ottaa lukuun kunkin varallisuusetuuden osalta tuottoja ja menoja, niihin luettuina tällaisen etuuden sijaan tulevat määrät, oman lainsäädäntönsä mukaan.

10 artikla

Kaksinkertaisen verotuksen poistamismenetelmät

1. Jos vainaja tai lahjan antaja asui Tanskassa, Suomessa tai Ruotsissa, kaksinkertainen verotus poistetaan seuraavasti:

a) Sopimusvaltion, jossa vainaja asui kuolinhetkellään, on vähennettävä lainsäädäntönsä mukaan määrätystä perintöverosta määrä (siihen luettuna aikaisemmin tai myöhemmin laskettu määrä), joka on suoritettu toisessa sopimusvaltiossa samalta henkilöltä tapahtuneen saman varallisuusetuuden saman siirron perusteella, jos siitä tämän sopimuksen määräysten mukaan voidaan verottaa tässä toisessa valtiossa.

b) Sopimusvaltion, jossa antaja asui, on

vähennettävä lainsäädäntönsä mukaan määrätystä lahjaverosta määrä (siihen luettuna aikaisemmin tai myöhemmin laskettu määrä), joka on suoritettu toisessa sopimusvaltiossa samojen henkilöiden välillä tapahtuneen saman varallisuusetuuden saman siirron perusteella, jos siitä tämän sopimuksen määräysten mukaan voidaan verottaa tässä toisessa valtiossa.

c) Ne vähennysten määrät, jotka mainitaan a) ja b) kohdassa eivät kuitenkaan saa olla suuremmat kuin se ennen vähennyksen tekemistä lasketun ensiksi mainitun sopimusvaltion veron osa, joka jakautuu niille varallisuusetuuksille, joista vähennys myönnetään.

d) Tämän kappaleen a) ja b) kohtaa sovellettaessa pidetään itsenäisenä siirtona sitä, että puoliso ottaa omakseen yhteisen pesän ilman jakoa (fællesbo til hensiddens i uskiftet bo).

2. Jos vainaja tai lahjan antaja asui Islannissa tai Norjassa, kaksinkertainen verotus poistetaan seuraavasti:

a) Sopimusvaltion, jossa vainaja asui kuolinhetkellään, on vapautettava perintöverosta varallisuusetuus, josta samalta henkilöltä tapahtuneen saman varallisuusetuuden saman siirron perusteella tämän sopimuksen määräysten mukaan voidaan verottaa toisessa sopimusvaltiossa.

b) Sopimusvaltion, jossa antaja asui, on vapautettava lahjaverosta varallisuusetuus, josta samojen henkilöiden välillä tapahtuneen saman varallisuusetuuden saman siirron perusteella tämän sopimuksen määräysten mukaan voidaan verottaa toisessa sopimusvaltiossa.

c) Sopimusvaltio voi aina määrätessään veroa muista varoista tässä valtiossa sisällyttää verotusperusteeseen ne varallisuusetudet, jotka on vapautettu verosta.

3. Varallisuusetuuksien osalta, joista vähennys myönnetään 1 kappaleen mukaan tai jotka vapautetaan verosta 2 kappaleen mukaan, sisällyttää kukin valtio verotusperustetta määrätessään tähän perusteeseen kunkin varallisuusetuuden osalta tuottoja ja menoja, niihin luetuina tällaisten etuuksien sijaan tulevat määrät, oman lainsäädäntönsä mukaan.

11 artikla

Syrjintäkielto

1. Sopimusvaltion kansalainen, riippumatta siitä missä hän asuu, ei toisessa sopimusvaltiossa saa joutua sellaisen verotuksen tai siihen liittyvän velvoituksen kohteeksi, joka on muun-

lainen tai raskaampi kuin verotus tai siihen liittyvä velvoitus, jonka kohteeksi tämän toisen valtion kansalainen samoissa olosuhteissa joutuu tai saattaa joutua.

2. Kansalaisuudeton henkilö, joka asuu sopimusvaltiossa, ei missään sopimusvaltioista saa joutua sellaisen verotuksen tai siihen liittyvän velvoituksen kohteeksi, joka on muunlainen tai raskaampi kuin verotus tai siihen liittyvä velvoitus, jonka kohteeksi kysymyksessä olevan valtion kansalainen samoissa olosuhteissa joutuu tai saattaa joutua.

3. Tämän artiklan määräyksiä sovelletaan, 2 artiklan määräysten estämättä, kaikenlaatuisiin veroihin.

12 artikla

Keskinäinen sopimusmenettely

1. Jos henkilö katsoo, että sopimusvaltion tai useiden sopimusvaltioiden toimenpiteet ovat johtaneet tai johtavat hänen osaltaan verotukseen, joka on tämän sopimuksen määräysten vastainen, hän voi saattaa asiansa sen sopimusvaltion toimivaltaisen viranomaisen käsiteltäväksi, jossa hän asuu tai, 11 artiklan 1 kappaleessa tarkoitetuissa tapauksissa, jonka kansalainen hän on, ilman että tämä vaikuttaa hänen oikeuteensa käyttää näiden valtioiden sisäisessä oikeusjärjestyksessä olevia oikeussuojakeinoja. Tällainen esitys on tehtävä kolmen vuoden kuluessa siitä päivästä, jona hän sai ensimmäisen tiedon toimenpiteestä, joka on aiheuttanut sopimuksen vastaisen verotuksen.

2. Jos toimivaltainen viranomaisen havaitsee huomautuksen perustelluksi, mutta ei itse voi saada aikaan tyydyttävää ratkaisua, viranomaisen on pyrittävä toisen sopimusvaltion toimivaltaisen viranomaisen kanssa, jota asia koskee, keskinäisin sopimuksin ratkaisemaan asia siinä tarkoituksessa, että vältetään verotus, joka on sopimuksen vastainen. Jollei asia koske sitä valtiota, jonka toimivaltaisen viranomaisen käsiteltäväksi asianomainen henkilö on saattanut asian, tämän toimivaltaisen viranomaisen on siirrettävä asia sellaisen valtion toimivaltaiselle viranomaiselle, jota asia koskee.

3. Jos sopimusvaltioiden välillä syntyy vaikeuksia tai epätietoisuutta sopimuksen tulkin nassa tai soveltamisessa, näiden valtioiden toimivaltaisten viranomaisien on neuvoteltava keskenään kysymyksen ratkaisemiseksi erityisin sopimuksin. Sopimusvaltioiden toimivaltaiset viranomaiset voivat myös neuvotella keskenään

kaksinkertaisen verotuksen poistamiseksi sellaisissa tapauksissa, joita sopimus ei käsitä, tai sellaisten kysymysten ratkaisemiseksi erityisin sopimuksin, jotka, olematta säänneltyjä sopimuksessa, voivat veron laskemisessa asianomaisissa valtioissa noudatettujen periaatteiden erilaisuuden johdosta tai muista syistä ilmaantua 2 artiklassa tarkoitettujen verojen osalta.

Ennen kuin tehdään päätös kysymyksessä, jota ensimmäisessä alakappaleessa tarkoitetaan, on siinä tarkoitettujen neuvottelujen tulokset mahdollisimman pian annettava tiedoksi muiden sopimusvaltioiden toimivaltaisille viranomaisille. Jos sopimusvaltion toimivaltainen viranomaiskatsoo, että kaikkien sopimusvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten on neuvoteltava keskenään, on ensiksi mainitun sopimusvaltion toimivaltaisen viranomaisen pyynnöstä tällaiset neuvottelut käytävä viivyttyä.

13 artikla

Diplomaattisten edustustojen tai konsuliedustustojen jäsenet

Tämä sopimus ei vaikuta niihin verotuksellisiin erioikeuksiin, jotka kansainvälisen oikeuden yleisten sääntöjen tai erityisten sopimusten määräysten mukaan myönnetään diplomaattisten edustustojen tai konsuliedustustojen jäsenille.

14 artikla

Alueellinen laajentaminen

1. Tämä sopimus voidaan ulottaa, joko sellaisenaan tai tarpeellisin muutoksin, käsittämään ne alueet, jotka on 3 artiklan 1 kappaleen a) kohdan määräysten mukaan jätetty sopimuksen soveltamisalan ulkopuolelle, edellyttäen, että siellä kannetaan samanlaisia tai pääasiallisesti samanluonteisia veroja kuin ne, joita sopimuksessa tarkoitetaan. Tällainen laajentaminen on voimassa siitä päivästä lukien sekä sellaisin muutoksin ja ehdoin, niihin luetuina lakkaamista koskevat määräykset, kuin sopimusvaltioiden välillä diplomaattiteitse tapahtuvalla noottienvaihdolla erikseen sovitaan.

2. Jos sopimus 16 artiklan mukaan lakkaa olemasta voimassa, lakkaa sopimus olemasta voimassa myös jokaisen alueen osalta, jota sopimus tämän artiklan perusteella on ulotettu

koskemaan, jollei sopimusvaltioiden välillä toisin ole sovittu.

15 artikla

Voimaantulo

1. Tämä sopimus tulee voimaan kolmantenakymmenentenä päivänä siitä päivästä, jona kaikki sopimusvaltiot ovat ilmoittaneet Suomen ulkoasiainministeriölle sopimuksen hyväksymisestä. Suomen ulkoasiainministeriö ilmoittaa muille sopimusvaltioille näiden ilmoitusten vastaanottamisesta ja sopimuksen voimaantuloajankohdasta.

2. Sopimuksen tultua voimaan sen määräyksiä sovelletaan

a) perintöveron osalta, kuolemantapaukseen, joka sattuu kuudentenakymmenentenä päivänä siitä päivästä, jona sopimus tulee voimaan, tai sen jälkeen,

b) lahjaveron osalta, lahjaan, josta verovelvollisuus sopimusvaltiossa alkaa kuudentenakymmenentenä päivänä siitä päivästä, jona sopimus tulee voimaan, tai sen jälkeen.

3. Jäljempänä mainittuja sopimuksia ladataan soveltamasta perintöön ja lahjoihin, joihin tätä sopimusta 2 kappaleen mukaan sovelletaan:

Norjan Kuningaskunnan ja Ruotsin Kuningaskunnan välillä perinnön kaksinkertaisen verotuksen ehkäisemiseksi 17 päivänä joulukuuta 1949 tehty sopimus;

Suomen Tasavallan ja Ruotsin Kuningaskunnan välillä perinnön kaksinkertaisen verotuksen ehkäisemiseksi 31 päivänä maaliskuuta 1950 tehty sopimus;

Tanskan Kuningaskunnan ja Ruotsin Kuningaskunnan välillä perinnön kaksinkertaisen verotuksen ehkäisemiseksi 27 päivänä lokakuuta 1953 tehty sopimus siihen myöhemmin tehtyine muutoksineen;

Suomen Tasavallan ja Norjan Kuningaskunnan välillä perinnön kaksinkertaisen verotuksen ehkäisemiseksi 29 päivänä maaliskuuta 1954 tehty sopimus;

Tanskan Kuningaskunnan ja Suomen Tasavallan välillä perinnön kaksinkertaisen verotuksen ehkäisemiseksi 18 päivänä heinäkuuta 1955 tehty sopimus siihen myöhemmin tehtyine muutoksineen;

Tanskan Kuningaskunnan ja Norjan Kuningaskunnan välillä perinnön kaksinkertaisen verotuksen ehkäisemiseksi 23 päivänä toukokuuta 1956 tehty sopimus.

Nämä sopimukset lakkaavat olemasta voimassa sinä viimeisenä ajankohtana, jona tämä sopimus mainitun kappaleen edellä olevien määräysten mukaan tulee sovellettavaksi.

4. Lisäksi ei kunakin ajankohtana voimassa olevaa Pohjoismaiden välillä tulo- ja varallisuusveroja koskevan kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi tehtyä sopimusta sovelleta tuloveron osalta lahjoihin, joihin tätä sopimusta 2 kappaleen mukaan sovelletaan.

16 artikla

Päätyminen

Sopimusvaltio voi irtisanoa sopimuksen viimeistään sellaisen kalenterivuoden kesäkuun 30 päivänä, joka alkaa viiden vuoden kuluttua sopimuksen voimaantulosta, ilmoittamalla siitä kirjallisesti Suomen ulkoasiainministeriölle, joka ilmoittaa muille sopimusvaltioille sellaisen ilmoituksen vastaanottamisesta ja sen sisällön. Jos irtisanomisaikaa on noudatettu, sopimus lakkaa olemasta voimassa irtisanomisen toimitaneen valtion ja muiden sopimusvaltioiden välillä

a) perintöveron osalta, kuolemantapaukseen, joka sattuu kuudentenakymmenentenä päivänä siitä päivästä, jona Suomen ulkoasiainministeriö vastaanotti irtisanomisilmoituksen, tai sen jälkeen,

b) lahjaveron osalta, lahjaan, josta verovelvollisuus alkaa asianomaisissa valtioissa kuudentenakymmenentenä päivänä siitä päivästä, jona Suomen ulkoasiainministeriö vastaanotti irtisanomisilmoituksen, tai sen jälkeen.

Tämän sopimuksen alkuperäiskappale talletetaan Suomen ulkoasiainministeriön huostaan, joka toimittaa siitä muille sopimusvaltioille oikeaksi todistetun jäljennöksen.

Tämän vakuudeksi ovat asianmukaisesti valtuutetut edustajat allekirjoittaneet tämän sopimuksen.

Tehty Helsingissä 12 päivänä syyskuuta 1989 yhtenä tanskan-, suomen-, islannin-, norjan- ja ruotsinkielisenä kappaleena, jossa ruotsin kielellä on kaksi tekstiä, toinen Suomea ja toinen Ruotsia varten, kaikkien tekstien ollessa yhtä todistusvoimaiset.

(Allekirjoitukset)